

lembu comun

Proiect

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENAT

În temeiul prevederilor Art. 13 Pct. 23 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului,

Parlamentul României adoptă prezenta

DECLARAȚIE

Parlamentul României salută clarificările pe care Curtea Constituțională a României le-a adus în decizia sa din 8 februarie 2017. Declarând neîntemeiate sesizările Consiliului Superior al Magistraturii și Președintelui României, Curtea explică, pe de o parte, cum Parlamentul poate delega Guvernului printr-o lege specială de abilitare competența de a emite ordonanțe, iar pe de altă parte, că executivul „nu are obligația constituțională sau legală de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii în materia în care a legiferat, iar Consiliul Superior al Magistraturii nu are abilitarea legală de a emite un astfel de aviz”.

De altfel, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit demult că „în cazul elaborării și emiterii unor alte acte normative, legea nu prevede obligația solicitării avizului Consiliului Superior al Magistraturii, astfel că exigența acestei autorități publice de a aviza acte normative care nu se circumscriu activității autorității judecătorești depășește sfera atribuțiilor sale constituționale”.

Parlamentul apreciază că, în condiții normale, asemenea lămuriri nu ar fi fost necesare. Textul Constituției este în sine suficient de explicit. Ceea ce a făcut oportună și necesară decizia Curții este absența manifestă a bunei credințe în interpretarea legii fundamentale de către reprezentanți instituționali ai autorității judecătorești, ca și abuzul de drept al Președintelui României, care recurge la sesizarea fără temei a Curții doar în scopul blocării unui proces politic democratic.

Parlamentul României consideră că recenta decizie a Curții trebuie să pună capăt o dată pentru totdeauna acțiunilor concertate de subminare a rolului și prestigiului Parlamentului ca instituție centrală a democrației și organ reprezentativ suprem al națiunii noastre. Parlamentul nu va mai accepta pe viitor să fie redus la condiția de spectator al unor decizii politice ce se iau după criterii netransparente de către persoane care nu și-au câștigat prin vot dreptul de a decide și de către agenții ale statului conduse la rândul lor de persoane numite pentru îndeplinirea unor atribuții fără caracter politic, de ordin judiciar sau ținând de sfera siguranței naționale.

Prin această Declarație, Parlamentul își reafirmă supremația politică față de toate celelalte instituții publice și se arată decis să-și exercite cele trei funcții fundamentale ce îi revin prin Constituție: funcția reprezentativă, funcția legislativă, precum și funcția de alegere și control a executivului.

Parlamentul, ca expresie a suveranității naționale, reprezintă societatea românească cu toate componentele ei. Îi reprezintă deopotrivă pe cei care au votat și pe cei care nu s-au prezentat la urne. Funcția esențială a Parlamentului este aceea de a da, prin dezbaterile sale, o formă reprezentativă preocupărilor celor mai grave și profunde ale

societății. Cunoașterea publică este indispensabilă într-o democrație, iar sarcina oricărui Parlament este aceea de a spori calitatea și sfera gândirii ce animă deliberarea colectivă.

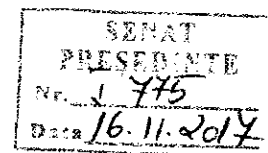
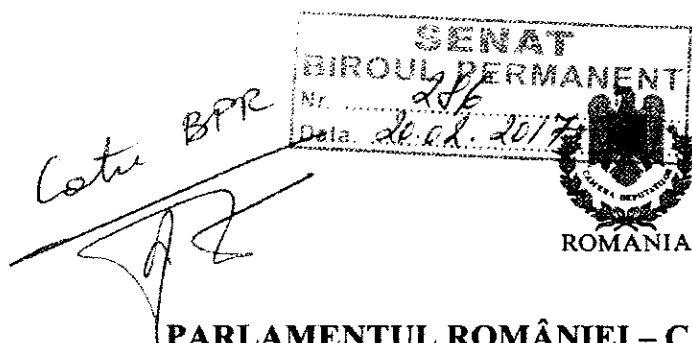
Modul direct de alegere a Președintelui României a indus impresia greșită că cel ales este primul reprezentant al națiunii, că ar fi un președinte absolut al românilor, mai legitim și mai reprezentativ decât Parlamentul. Președintele, odată ales, devine prin efectul Constituției exterior societății, ocupând o poziție de mediator între aceasta și autoritățile publice. Președintele României reprezintă statul român (Articolul 80, Aliniatul 1), Parlamentul fiind cel care asigură legătura constituțională între Președinte și societate, așa cum subliniază procedura care-i cere Președintelui să depună jurământul de investitură în plenul reunit și să încredințeze apoi președinților celor două camere documentul pe care a semnat jurământul. Parlamentul oglindește deci voința societății, în timp ce Președintele exprimă arhitectura instituțională a statului și o explică atunci când este necesar.

În al doilea rând, Parlamentul este „unica autoritate legiuitoare a țării” (Articolul 61, Aliniatul 1). Parlamentul acceptă să delege Guvernului, în termeni preciși, exercițiul acestei autorități, nu însă vreunei alte instituții. Nu poate delega autoritatea înseși, care este inalienabilă. În temeiul legilor pe care le face și pe care le modifică suveran, Parlamentul se poate consulta în cursul procesului legislativ cu instituții publice, cu experți, cu societatea civilă, cu orice parte interesată. Avizele pe care Parlamentul convine să le solicite nu pot avea un caracter constrângător. Nimeni și în nici o materie nu-și poate aroga dreptul de a uzurpa autoritatea legislativă a Parlamentului, care este unică și indivizibilă.

În sfârșit, Parlamentul trebuie consultat de Președinte în vederea desemnării unui candidat pentru funcția de prim-ministru, după care Parlamentul îi acordă (sau nu) acestuia și întregii liste a Guvernului votul de încredere (Articolul 103) și acceptă programul de guvernare prin care executivul realizează politica internă și externă a țării și conduce administrația publică (articolul 102, aliniat 1). Din acel moment, Guvernul și toate organele administrației publice se supun controlului parlamentar (articolul 111, aliniat 1), Parlamentul fiind singura instanță politică în față căreia Guvernul este răspunzător pentru întreaga sa activitate (Articolul 109, Aliniat 1).

Parlamentul României califică drept neconstituționale și inacceptabile judecățile pe care fie Președintele României, fie Consiliul Superior al Magistraturii, fie reprezentanți ai Ministerului Public le formulează la adresa unor decizii și activități ale Guvernului. Asemenea acțiuni uzurpă ilegal și abuziv dreptul exclusiv al Parlamentului de a trage Guvernul la răspundere, în diferitele forme prevăzute de lege și de regulamentele camerelor, pentru activitatea sa.

La începutul primei sesiuni din acest mandat, Parlamentul României se angajează cu fermitate să respecte riguros articolul 69 din Constituție și să servească exclusiv națiunea pe care o reprezintă, refuzând totodată să-și supună mandatul oricăror solicitări imperative, de oriunde ar veni. Parlamentul respectă dreptul la liberă exprimare, înțelegând în același timp că este singurul reprezentant constituțional al întregii societăți. Oportune sau inoportune, îndreptățite sau abuzive, păreriile Președintelui României, Consiliului Superior al Magistraturii, Ministerului Public, sunt opinii particulare și parțiale. Opinia structurată și legală a societății românești este exprimată în mod legitim și cu exclusivitate de Parlament.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Cabinet Vicepreședinte Cătălin PREDOIU

telefon: (021) 414 10 26 fax: (021) 316 03 70

Nr. 2 - C3 / 138 / 16.02.2017

BIROURILOR PERMANENTE REUNITE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR ȘI SENATULUI

Domnului Președinte al Senatului, Călin Popescu Tăriceanu
Domnului Președinte al Camerei Deputaților, Liviu Dragnea

Ref: Proiect de Declarație a Parlamentului

Domnule Președinte al Senatului,
Domnule Președinte al Camerei Deputaților,

Mă refer în prezenta la proiectul de Declarație ("Declarație") a Parlamentului pe care ați înaintat-o Birourilor Permanente Reunite ale Camerelor Parlamentului României, pentru comentarii și observații.

Declarația își propune formal să sublinieze rolul important pe care Parlamentul României îl are în arhitectura constituțională a statului și în societatea românească în ansamblul său. Dacă în legătură cu obiectivul creșterii credibilității și eficienței Parlamentului României nu cred că există membru al Parlamentului și, în general, cetățean român, care să nu îl împărtășească, nu mai puțin, proiectul de Declarație prezintă o serie de inadvertențe constituționale și lacune pe care într-o manieră constructivă le semnalez în continuare, atât în calitate de Vicepreședinte al Camerei Deputaților, cât și în numele Grupului Parlamentar PNL, pe care am onoarea să îl reprezint în Birourile Reunite ale Parlamentului României.

Sunt trei idei în jurul cărora este structurat proiectul de Declarație: Parlamentul deține "supremația politică față de toate celelalte instituții ale statului", Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), Ministerul Public și Președintele ar fi atentat la acest statut prin "subminare" și "abuz", minimalizarea rolului Președintelui în raport de Parlament și în societate, în general.

Toate cele trei idei principale ale proiectului de Declarație conțin fie inadvertențe de ordin constituțional, fie unele de ordin faptic.

Demersul Președintelui Iohannis de contestare la Curtea Constituțională din România (CCR) a Ordonanței de Urgență a Guvernului (OUG) 13/2017 nu reprezintă un abuz, pentru simplul motiv că este o prerogativă constituțională. Cât timp a fost exercitată corect procedural, ideea de abuz este nefondată. CCR a declarat doar că nu se poate pronunța pe fond, întrucât OUG 13/2017 a fost expres abrogată de OUG 14/2017. La data sesizării CCR, nu era încă adoptată de către Guvernul Grindeanu OUG 14/2017. Sesizarea Președintelui era una din puținele modalități de a împiedica intrarea în vigoare a OUG 13/2017, față de care au protestat, deloc neglijabil, sute de mii de cetățeni. Președintele Klaus Iohannis a mai trimis la CCR sesizări bazate pe art. 146, lit. e) din Constituție (conflict de natură juridică între puterile statului). De când această nouă prerogativă a fost inserată în Constituție (2003), toți președinții au exercitat-o. Este adevărat că CSM nu avizează proiectele de OUG, dar fiind vorba de modificarea unei legi extrem de importante, Codul penal, însuși ministrul Justiției a trimis CSM proiectul OUG 13/2017, dar nu a mai așteptat punctul de vedere al acestui organism și a introdus proiectul OUG 13/2017 pe ordinea de zi a Guvernului Grindeanu. Decizia CCR nici nu a fost publicată, nu cunoaștem motivarea.

Nu există nicio legătură între rolul constituțional al Parlamentului și decizia CCR. Sesizarea Președintelui Klaus Iohannis privea un conflict între Guvern și puterea judecătorească.

Sesizarea a fost făcută nu doar de Președinte, ci și de Avocatul Poporului, aceasta având în vedere fondul OUG 13/2017. Această din urmă sesizare nu a fost încă analizată de CCR. Dacă Avocatul Poporului a sesizat CCR ar fi vorba tot de un abuz de putere, în logica proiectului de Declarație, ceea ce este un non-sens, din moment ce Avocatul Poporului are această prerogativă constituțională.

CCR a subliniat că "în activitatea de îndeplinire a mandatelor constituționale ce le revin, reprezentanții autorităților publice, prin pozițiile pe care le exprimă, au obligația de a evita crearea unor stări conflictuale între puteri" (Decizia nr. 435/2006). Guvernul Grindeanu a încălcat această obligație constituțională prin emiterea OUG 13/2017, ceea ce a generat contestarea ei, inclusiv de către cetățeni.

Președintele are egală legitimitate cu Parlamentul, fiind vorba de două instituții alese prin vot direct și universal.

Parlamentul nu trebuie consultat de Președinte în procedura de desemnare a primului - ministru, după cum eronat rezultă din proiectul de Declarație. Sunt consultate partidele politice cu reprezentare în Parlament, ceea ce este altceva.

Parlamentul este "organ reprezentativ suprem" (art. 61). Aceasta nu înseamnă supremația față de toate celelalte instituții, ci doar față de cele prin care se delegă suveranitatea. Dacă de exemplu ar exista parlamente/adunări cu prerogative de legiferare la nivelul unităților administrative, Parlamentul ar avea supremație față de ele. Nu este cazul în sistemul nostru constituțional.

Parlamentul este unică autoritate legiuitoare, ceea ce înseamnă că Guvernul poate legifera doar sub rezerva aprobării prealabile a Parlamentului (OG) sau posteroare (OUG).

Inexactă este și teza din proiectul de Declarație în sensul că Parlamentul este "singurul reprezentant constituțional al întregii societăți", atât timp cât Președintele "reprezintă statul român" (art.80 alin.1 din Constituție), care este parte a societății în sens larg, și este ales prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat (art.81 alin.1 din Constituție), fiind "simbolul națiunii în întregul ei" (dezbaterile privind adoptarea Constituției din 1991, cf.Muraru, Tănăsescu, Constituția României, comentarii pe articole, Editura CH Beck, București, 2008, pg.749).

Incorectă, inadecvată și extrem de periculoasă este și afirmația din proiectul de Declarație conform căreia "Opinia structurată și legală a societății românești este exprimată în mod legitim și cu exclusivitate de Parlament.". În acest caz, Înalta Curte de Casație și Justiție, instanțele de judecată și CCR ce fel de opinie exprimă, dacă nu legală? Dar pledoariile avocaților, dar tratatele de drept, dar opiniile unor cetățeni și organizații neguvernamentale asupra cadrului legislativ, ce fel de opinii exprimă? Sau mai bine spus, mai au dreptul la opinie, cât timp Parlamentul ar exprima "în exclusivitate" opinia societății? Chiar dacă e vorba de o stângăcie și s-a dorit exprimarea ideii că e vorba de o opinie "oficială" exprimată în lege, ea tot n-ar fi exclusivă, având în vedere prerogativele legale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în unele proceduri și ale CCR. O astfel de teză nu s-a întâlnit nici în regimurile dictatoriale fasciste și comuniste care au fost impuse vremelnic României în istoria relativ recentă. **Această frază este cea mai condamnată din întreg proiectul de Declarație, pentru că adoptată, ar fi primul pas către îmbrățișarea unei concepții de "democrație i-liberală" în România, un eufemism modern pentru termenul de regim autoritar, fie el și Parlamentar. Regimul autoritar unipersonal este la fel de condamnat ca și un regim autoritar parlamentar condus de o mână de oameni care acaparează sincronizat și deliberat pârgurile puterii, anulând astfel conceptul de societate deschisă și democrație liberală, votate de popor prin Referendumul asupra Constituției.**

În încheiere, reiterez faptul că dezideratul unui Parlament credibil, profesionist, integru și eficient, în perfectă armonie cu idealurile poporului pentru democrație, justiție, bunăstare, pace socială și împlinire individuală a fiecărui cetățean, este unul dintre scopurile Partidului Național Liberal. Dar proiectul de Declarație supus atenției Birourilor Permanente ale Parlamentului României servește, de fapt, voluntar sau involuntar, unui alt scop, enunțat în paragraful anterior din prezenta.

În măsura în care Parlamentul va adopta legi bine scrise și alcătuite pentru interesul general, va renunța la blocarea anchetelor și va fi primul care să aplice egalitatea tuturor cetățenilor în fața legii, ar fi un bun început.

În concluzie, solicit Birourilor Reunite Permanente ale Parlamentului României să nu supună prezenta Declarație aprobării Parlamentului, sau, în subsidiar, să o distribuie tuturor Grupurilor Parlamentare pentru amendarea textului acesteia, astfel încât să se încadreze perfect în principiile și textele Constituției și să servească cu adevărat consolidării încrederii în Parlamentul României.

Cu considerație,
Cătălin Predoiu

Vicepreședinte al Camerei Deputaților

Prim Vicepreședinte al Partidului Național Liberal

